ECLI:LV:AT:2022:0906.11360006513.7.L
Lieta Nr. 11360006513, SKK-29/2022
Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
LĒMUMS

Rīgā 2022.gada 6.septembrī

Tiesa šādā sastāvā: senatori Inguna Radzeviča, Ivars Bičkovičs, Sandra Kaija

izskatīja rakstveida procesā krimināllietu sakarā ar apsūdzētā /pers. A/, apsūdzētā /pers. B/ aizstāvja Raita Mediņa un apsūdzētā /pers. C/ kasācijas sūdzībām par Zemgales apgabaltiesas 2021.gada 24.februāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Saldus rajona tiesas 2017.gada 17.maija spriedumu
[1.1] /pers. A/, personas kods /personas kods/,
atzīts par vainīgu Krimināllikuma 221.panta pirmajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā (izdarīts 2013.gadā laikā līdz 20.marta plkst.14.50) un sodīts ar naudas sodu 4 Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu apmērā jeb 1520 *euro*;
atzīts par vainīgu Krimināllikuma 221.panta pirmajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā (izdarīts 2013.gada 20.martā plkst.12.55) un sodīts ar naudas sodu 4 Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu apmērā jeb 1520 *euro*;
atzīts par vainīgu Krimināllikuma $221.^2$ panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar naudas sodu 4 Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu apmērā jeb 1520 *euro*.
Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu galīgais sods /pers. A/ noteikts 7 Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu apmērā jeb 2660 *euro*.
[1.2] /pers. B/, personas kods /personas kods/,
atzīts par vainīgu Krimināllikuma 20.panta ceturtajā daļā un 221.panta pirmajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar naudas sodu 4 Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu apmērā jeb 1520 *euro*;
atzīts par vainīgu Krimināllikuma 221.panta pirmajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar naudas sodu 4 Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu apmērā jeb 1520 *euro*.
Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu galīgais sods /pers. B/ noteikts 5 Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu apmērā jeb 1900 *euro*.

[1.3] /pers. C/, personas kods /personas kods/,
atzīts par vainīgu Krimināllikuma 221.panta pirmajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā (izdarīts 2013.gadā laikā līdz 20.marta plkst.17.45) un sodīts ar naudas sodu 4 Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu apmērā jeb 1520 *euro*;
atzīts par vainīgu Krimināllikuma 221.panta pirmajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā (izdarīts 2013.gada 20.martā līdz plkst.12.55) un sodīts ar naudas sodu 4 Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu apmērā jeb 1520 *euro*.
Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu galīgais sods /pers. C/ noteikts 5 Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu apmērā jeb 1900 *euro*.
Pie /pers. C/ izņemtā nauda 2950 *euro* atzīta par noziedzīgi iegūtu un konfiscēta.

[2] Ar Kurzemes apgabaltiesas 2018.gada 12.februāra lēmumu, iztiesājot krimināllietu apelācijas kārtībā sakarā ar apsūdzētā /pers. A/, apsūdzētā /pers. B/ aizstāvja R. Mediņa un apsūdzētā /pers. C/ apelācijas sūdzībām, Saldus rajona tiesas 2017.gada 17.maija spriedums atcelts pilnībā un lieta nosūtīta jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesā.

[3] Ar Augstākās tiesas 2018.gada 5.jūlija lēmumu, izskatot krimināllietu kasācijas kārtībā sakarā ar Saldus rajona prokuratūras virsprokurora Aināra Rimšāna kasācijas protestu, Kurzemes apgabaltiesas 2018.gada 12.februāra lēmums atcelts un lieta nosūtīta jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

[4] Ar Kurzemes apgabaltiesas 2019.gada 16.janvāra lēmumu, iztiesājot lietu no jauna apelācijas kārtībā sakarā ar apsūdzētā /pers. A/, apsūdzētā /pers. B/ aizstāvja R. Mediņa un apsūdzētā /pers. C/ apelācijas sūdzībām, Saldus rajona tiesas 2017.gada 17.maija spriedums atstāts negrozīts.

[5] Ar Senāta 2019.gada 5.jūlija lēmumu, izskatot krimināllietu kasācijas kārtībā sakarā ar apsūdzētā /pers. A/, apsūdzētā /pers. B/ aizstāvja R. Mediņa un apsūdzētā /pers. C/ aizstāves Ilonas Sipjagovas kasācijas sūdzībām, Kurzemes apgabaltiesas 2019.gada 16.janvāra lēmums atcelts pilnībā un lieta nosūtīta jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

[6] Ar Zemgales apgabaltiesas 2021.gada 24.februāra spriedumu, iztiesājot krimināllietu no jauna apelācijas kārtībā sakarā ar apsūdzētā /pers. A/, apsūdzētā /pers. B/ aizstāvja R. Mediņa un apsūdzētā /pers. C/ apelācijas sūdzībām, Saldus rajona tiesas 2017.gada 17.maija spriedums atcelts.
[6.1] /pers. A/
atzīts par vainīgu Krimināllikuma 221.panta pirmajā daļā (2009.gada 21.maija likuma redakcijā) paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā (izdarīts

2013.gadā laikā līdz 20.marta plkst.14.50) un sodīts, piemērojot Krimināllikuma 49.[1] panta pirmās daļas 1.punktu, ar naudas sodu 3 Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu apmērā jeb 1140 *euro*;

atzīts par vainīgu Krimināllikuma 221.panta pirmajā daļā (2009.gada 21.maija likuma redakcijā) paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā (izdarīts 2013.gada 20.martā plkst.12.55) un sodīts, piemērojot Krimināllikuma 49.[1] panta pirmās daļas 1.punktu, ar naudas sodu 3 Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu apmērā jeb 1140 *euro*;

atzīts par vainīgu Krimināllikuma 221.[2] panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts, piemērojot Krimināllikuma 49.[1] panta pirmās daļas 1.punktu, ar naudas sodu 3 Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu apmērā jeb 1140 *euro*.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu galīgais sods /pers. A/ noteikts 5 Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu apmērā jeb 1900 *euro*.

[6.2] /pers. B/

atzīts par vainīgu Krimināllikuma 20.panta ceturtajā daļā un 221.panta pirmajā daļā (2009.gada 21.maija likuma redakcijā) paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts, piemērojot Krimināllikuma 49.[1] panta pirmās daļas 1.punktu, ar naudas sodu 3 Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu apmērā jeb 1140 *euro*;

atzīts par vainīgu Krimināllikuma 221.panta pirmajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā (2009.gada 21.maija likuma redakcijā) un sodīts ar naudas sodu 3 Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu apmērā jeb 1140 *euro*.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu galīgais sods /pers. B/ noteikts 4 Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu apmērā jeb 1520 *euro*.

[6.3] /pers. C/

atzīts par vainīgu Krimināllikuma 221.panta pirmajā daļā (2009.gada 21.maija likuma redakcijā) paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā (izdarīts 2013.gadā laikā līdz 20.marta plkst.17.45) un sodīts, piemērojot Krimināllikuma 49.[1] panta pirmās daļas 1.punktu, ar naudas sodu 3 Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu apmērā jeb 1140 *euro*;

atzīts par vainīgu Krimināllikuma 221.panta pirmajā daļā (2009.gada 21.maija likuma redakcijā) paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā (izdarīts 2013.gada 20.martā līdz plkst.12.55) un sodīts, piemērojot Krimināllikuma 49.[1] panta pirmās daļas 1.punktu, ar naudas sodu 3 Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu apmērā jeb 1140 *euro*.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu galīgais sods /pers. C/ noteikts 4 Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu apmērā jeb 1520 *euro*.

[6.4] Pie /pers. C/ izņemtā nauda 2950 *euro* konfiscēta kā noziedzīgi iegūta.

[7] Ar Zemgales apgabaltiesas 2021.gada 24.februāra spriedumu

[7.1] /pers. A/ atzīts par vainīgu un sodīts

par Krimināllikuma 221.panta pirmajā daļā (2009.gada 21.maija likuma redakcijā) paredzēto noziedzīgo nodarījumu – tabakas izstrādājumu nelikumīgu uzglabāšanu, kā rezultātā radīts būtisks kaitējums; par Krimināllikuma 221.panta pirmajā daļā (2009.gada 21.maija likuma redakcijā) paredzēto noziedzīgo nodarījumu – tabakas izstrādājumu nelikumīgu pārvadāšanu, kā rezultātā radīts būtisks kaitējums; par Krimināllikuma 221.[2] panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu – nelikumīgu alkoholisko dzērienu glabāšanu lielā apmērā;

[7.2] /pers. B/ atzīts par vainīgu un sodīts

par Krimināllikuma 20.panta ceturtajā daļā un 221.panta pirmajā daļā (2009.gada 21.maija likuma redakcijā) paredzēto noziedzīgo nodarījumu – tabakas izstrādājumu nelikumīgas pārvadāšanas un realizācijas atbalstīšanu, kā rezultātā radīts būtisks kaitējums; par Krimināllikuma 221.panta pirmajā daļā (2009.gada 21.maija likuma redakcijā) paredzēto noziedzīgo nodarījumu – tabakas izstrādājumu nelikumīgu uzglabāšanu un pārvietošanu, kā rezultātā radīts būtisks kaitējums;

[7.3] /pers. C/ atzīts par vainīgu un sodīts

par Krimināllikuma 221.panta pirmajā daļā (2009.gada 21.maija likuma redakcijā) paredzēto noziedzīgo nodarījumu – tabakas izstrādājumu nelikumīgu uzglabāšanu, kā rezultātā radīts būtisks kaitējums; par Krimināllikuma 221.panta pirmajā daļā (2009.gada 21.maija likuma redakcijā) paredzēto noziedzīgo nodarījumu – tabakas izstrādājumu nelikumīgu realizāciju, kā rezultātā radīts būtisks kaitējums.

[8] Par Zemgales apgabaltiesas 2021.gada 24.februāra spriedumu apsūdzētais /pers. A/ iesniedzis kasācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt tiesas spriedumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai.

Savu lūgumu apsūdzētais pamatojis ar šādiem argumentiem.

[8.1] Apsūdzētais /pers. A/ nepamatoti atzīts par vainīgu un sodīts pēc Krimināllikuma 221.[2] panta otrās daļas, jo 2020.gada 26.augusta grozītajā apsūdzībā šis noziedzīgais nodarījums viņam nav inkriminēts. Grozot apsūdzību, tiek sagatavots jauns procesuālais dokuments – jauna apsūdzība –, kurai jāatbilst Kriminālprocesa likuma 405.panta prasībām, tai skaitā šā panta pirmās daļas 2.punktam, kas noteic, ka apsūdzībā prokurors norāda katra inkriminētā noziedzīgā nodarījuma faktiskos apstākļus, kas nosaka juridisko kvalifikāciju.

[8.2] Apelācijas instances tiesas spriedums ir pretrunīgs, jo apsūdzībā norādīts, ka apsūdzētais /pers. A/ nodarījis valstij mantisko zaudējumu 5670,30 *euro*, 8813,18 *euro* un 1107,45 *euro*, savukārt tiesas sprieduma rezolutīvajā daļā no apsūdzētā /pers. A/ valsts labā piedzīta materiālā kaitējuma kompensācija 6777,75 *euro* un 4406,59 *euro*. Šādas atšķirības iemesli spriedumā nav norādīti.

[8.3] Apelācijas instances tiesa pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 127.panta trešo daļu, jo apsūdzētajam /pers. A/ nav bijusi iespēja pārliecināties, vai tiesas secinājums par to, ka operatīvās pārbaudes lieta uzsākta un turpināta likumīgi, atbilst patiesībai. Tiesa pārkāpusi arī Kriminālprocesa likuma 17.pantā noteikto procesuālo funkciju nodalīšanas principu, jo iepazinusies ar operatīvās pārbaudes lietu, lai gan prokurors bija lūdzis iepazīties ar operatīvās izstrādes lietu. Tāpat tiesa nepamatoti norādījusi, ka operatīvās ziņas pārbaudītas, nopratinot policijas darbiniekus, jo policijas darbinieki par operatīvās lietas apstākļiem atteicās liecināt, norādot, ka tā ir slepena informācija. Turklāt prokurors bija norādījis, ka operatīvās ziņas attiecas tikai uz apsūdzēto /pers. C/, bet tiesa šīs ziņas izmantojusi arī pret apsūdzēto /pers. A/, kurš nav varējis pret tām aizstāvēties, jo ziņu saturs viņam nav zināms. Lietai nav pievienota arī uzziņa par operatīvās darbības pasākumu akceptēšanu.

[8.4] Apelācijas instances tiesa nepamatoti secinājusi, ka kratīšanas laikā nekādi likuma pārkāpumi nav pieļauti, jo nav izvērtējusi policijas darbinieka /pers. D/ rīcību, kurš prettiesiski ieradās privātīpašumā /adrese 1/ un, pārsniedzot savas pilnvaras, uz aizdomu pamata par iespējamu noziedzīgu nodarījumu uzsāka pārbaudi, nesastādot par to attiecīgu procesuālu dokumentu.

[8.5] Apelācijas instances tiesa nav noskaidrojusi pelēku automašīnu *VW Passat*, par kuru liecinājis policijas darbinieks /pers. E/, turklāt nepamatoti secinājusi, ka liecinieka liecības par šo automašīnu pamato apsūdzētā /pers. A/ vainīgumu. Apsūdzētā /pers. A/ lietošanā ir gaiši zaļa

automašīna *VW Passat*, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, turklāt liecinieks /pers. E/ nav redzējis automašīnas numura zīmi, šīs automašīnas vadītāja rīcību un to, kā šī automašīna izbrauca no garāžu masīva.

[8.6] Apelācijas instances tiesa nepamatoti noraidījusi liecinieka /pers. F/ liecības par to, ka lietā izņemtās cigaretes un alkoholiskie dzērieni pieder viņam, jo, pārkāpjot Kriminālprocesa likuma 128.panta otro daļu, nav pārbaudījusi liecinieka liecību ticamību, izmantojot poligrāfa ekspertīzi, lai gan liecinieks šādai ekspertīzei piekritis.

[8.7] Lietā izņemtajām cigaretēm nav veikta ekspertīze, lai noskaidrotu, vai tās atzīstamas par Krimināllikuma 221.pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma priekšmetu. Tāpat lietā nav veikta ekspertīze, lai konstatētu pirkstu un DNS pēdas uz cigarešu kastēm un alkoholisko dzērienu pudelēm. Šim apstāklim ir būtiska nozīme, jo /pers. A/ automašīnā atrastās cigaretes bija iesaiņotas tā, ka no ārpuses nebija iespējams pateikt, kas atrodas iesaiņojumos. Savukārt par /pers. A/ saistību ar lietā izņemtajiem alkoholiskajiem dzērieniem lietā nav iegūti nekādi citi pierādījumi.

[8.8] Lecinieki /pers. D/ un /pers. G/ darbojušies interešu konflikta apstākļos – /pers. D/ ir /pers. A/ bijušais priekšnieks, savukārt /pers. G/ sieva ir /pers. A/ bijusī draudzene. Apelācijas instances tiesa nav pārbaudījusi abu šo liecinieku ieinteresētību /pers. A/ apmelošanā.

[8.9] Apelācijas instances tiesa nepamatoti noraidījusi liecinieces /pers. H/ liecības par to, ka 2013.gada 20.martā viņa iedevusi /pers. C/ 3000 latu automašīnas remontam, un nepamatoti atzinusi, ka šo naudu /pers. C/ nodevis /pers. A/. Tiesas atzinums par šīs naudas noziedzīgo izcelsmi pamatots vienīgi ar pieņēmumiem. Turklāt pie /pers. C/ izņemtā nauda nepamatoti atzīta par lietisko pierādījumu, jo tā neatbilst Kriminālprocesa likumā norādītajai lietiskā pierādījuma definīcijai.

[8.10] Lietā nav nodrošinātas /pers. H/ tiesības uz savu interešu aizsardzību. Pirmo reizi iztiesājot lietu ar /pers. H/ piedalīšanos tikai apelācijas instances tiesā, /pers. H/ nav nodrošināta iespēja ietekmēt lietas iznākumu divās tiesu instancēs, kurās lieta tiek skatīta pēc būtības, proti, nav iespējas pārsūdzēt augstāka līmeņa tiesā jautājumus, kas attiecas uz lietas faktiskajiem apstākļiem un to novērtējumu.

[9] Par Zemgales apgabaltiesas 2021.gada 24.februāra spriedumu apsūdzētā /pers. B/ aizstāvis R. Mediņš iesniedzis kasācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt tiesas spriedumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai.

Savu lūgumu aizstāvis pamatojis ar šādiem argumentiem.

[9.1] Lietā nav veikta izņemto cigarešu ķīmiskā analīze vai kāda cita izpēte, lai konstatētu, ka izņemtie priekšmeti ir tabakas izstrādājumi, kurus atbilstoši likuma „Par tabakas izstrādājumu realizācijas, reklāmas un lietošanas ierobežojumiem" 5.pantam aizliegts realizēt Latvijā.

[9.2] Ievērojot to, ka /pers. A/, /pers. B/ un /pers. C/ inkriminētie noziedzīgie nodarījumi klasificējami kā krimināpārkāpumi, speciālās izmeklēšanas darbības – sakaru līdzekļu kontroles – rezultātā iegūtās ziņas atzīstamas par nepieļaujamām, savukārt nekādi citi /pers. B/ vainīguma pierādījumi lietā nav iegūti.

[9.3] Nosakot /pers. B/ piespriestā naudas soda apmēru, apelācijas instances tiesa nav ievērojusi Krimināllikuma 41.panta otro daļu, jo nav ņēmusi vērā, ka /pers. B/ nestrādā un viņam nav pastāvīgu ienākumu.

[10] Par Zemgales apgabaltiesas 2021.gada 24.februāra spriedumu apsūdzētais /pers. C/ iesniedzis kasācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt tiesas spriedumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai.

Savu lūgumu apsūdzētais pamatojis ar šādiem argumentiem.

[10.1] Apelācijas instances tiesa atkārtoti pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 130.panta otrās daļas 3. un 4.punkta pārkāpumu.

Ar Senāta lēmumu speciālās izmeklēšanas darbības – /pers. C/ un /pers. B/ sakaru līdzekļu kontroles – rezultātā iegūtās ziņas atzītas par nepieļaujamām. Savukārt /pers. C/ novērošana un aizturēšana veikta, pamatojoties uz noklausītajām telefonsarunām. Arī no liecinieka /pers. G/ ziņojuma izriet, ka sākotnējā informācija par personu ar iesauku /Iesauka/ iegūta, veicot telefonsarunu noklausīšanos. Telefonsarunu kontroles laikā iegūtās ziņas izmantotas arī ierosinājumā par kratīšanas veikšanu nekustamajā īpašumā /adrese 2/.

Ievērojot minēto, atzīstams, ka policijas darbinieku /pers. G/, /pers. D/ un /pers. I/ darbības un liecības pamatotas uz pretlikumīgi iegūtām ziņām, līdz ar to arī tās nevar tikt izmantotas apsūdzēto vainīguma pierādīšanā.

[10.2] Apelācijas instances tiesas sprieduma motīvu daļā norādītie atzinumi neatbilst lietā iegūtajiem pierādījumiem. No tiesas sprieduma nav saprotams, ar kādu operatīvās pārbaudes lietu tiesa ir iepazinusies, jo spriedumā nav norādīts šīs lietas numurs. Turklāt lietai nav pievienota uzziņa par to, kura iestāde, kad un uz kāda pamata akceptējusi operatīvās darbības pasākumu veikšanu. Nenorādot tiesas spriedumā operatīvās lietas numuru un nepievienojot lietas materiāliem attiecīgo uzziņu, apelācijas instances tiesa liegusi procesā iesaistītajām personām iespēju pārliecināties, vai operatīvās darbības pasākumi veikti atbilstoši likuma prasībām un vai tie ir attiecināmi uz /pers. C/. No krimināllietas materiāliem izriet, ka sākotnējā operatīvā informācija attiecās tikai /pers. B/ un /pers. J/, savukārt /pers. C/ operatīvajā izstrādē iesaistīts nelikumīgi, pamatojoties uz sakaru līdzekļu kontroles laikā iegūtajām ziņām, kuras atzītas par nepieļaujamām.

[10.3] Apelācijas instances tiesa nepamatoti atzinusi, ka policijas darbinieki rīkojušies likumīgi nolūkā pārbaudīt saņemto operatīvo informāciju. Šāds atzinums ir pretrunā ar lietā iegūtajiem pierādījumiem: 1) policijas darbinieka /pers. G/ ziņojumu par to, ka sākotnējā informācija par /pers. C/ tika iegūta, pamatojoties uz sakaru līdzekļu kontroles laikā iegūtajām ziņām, kuras atzītas par nepieļaujamām; 2) policijas darbinieku /pers. E/, /pers. D/ un /pers. I/ liecībām, ka viņi operatīvās darbības pasākumos nebija iesaistīti un operatīvās lietas saturs viņiem nebija zināms; 3) faktu, ka lietā nav ziņu, ar kādu operatīvo lietu iepazinusies tiesa. Turklāt apelācijas instances tiesa spriedumā vispārīgi atsaukusies uz Kriminālprocesa likumu un Operatīvās darbības likumu, nenorādot konkrētas šo likumu normas, kas pamato tās atzinumus.

[10.4] Apelācijas instances tiesa nav veikusi lietā izņemto priekšmetu pārbaudi, lai pārliecinātos, ka tie ir tabakas izstrādājumi, bet nemotivēti pievienojusies pirmās instances tiesas atzinumiem, ka izņemtie priekšmeti pēc to ražošanas tehnoloģijas ir cigaretes ar atbilstošu iepakojumu un marķējumu. Savukārt atzīstot izņemtos tabakas izstrādājumus par Latvijā ievestiem, apelācijas instances tiesa nav izvērtējusi masu informācijas līdzekļos sniegtās ziņas par Latvijā konstatētajām nelegālajām cigarešu ražotnēm.

[10.5] Apelācijas instances tiesa spriedumā paudusi pretrunīgus atzinumus. Tiesa konstatējusi, ka lietā ir eksperta atzinums par daktiloskopiskās ekspertīzes veikšanu, no kura izriet, ka uz polimēra maisiem ir personas identifikācijai derīgas roku pirkstu pēdas, bet tās nav atstājis /pers. C/. Vienlaikus apelācijas instances tiesa norādījusi, ka no eksperta atzinuma nav iespējams viennozīmīgi secināt, ka /pers. C/ nav izdarījis inkriminēto noziedzīgo nodarījumu, ievērojot policijas darbinieka /pers. E/ liecības, ka viņš redzējis apsūdzēto /pers. C/ pārcilājam polimēra maisus. Turklāt, atzīstot šīs lecinieka /pers. E/ liecības par ticamām, tiesa nav ņēmusi vērā, ka pirmās instances tiesā tika pārbaudītas lecinieka pirmstiesas krimināprocesā sniegtās liecības, no kurām izriet, ka liecinieks novērojis tikai to, kā /pers. C/ vadītā automašīna *Ford Focus* iebrauc garāžu masīvā, bet pēc tam devies projām. Tiesas sēdē liecinieks /pers. E/ šīs liecības apstiprināja, norādot, ka tās ir ticamākas, jo tās sniegtas drīz pēc notikušā. Arī liecinieks /pers. I/ liecināja, ka /pers. E/ operatīvā pasākuma laikā cilvēkus pie garāžu masīvā iebraukušajām automašīnām nav redzējis.

[10.6] Apelācijas instances tiesa pārkāpusi vienlīdzības principu, jo nav nodrošinājusi krimināprocesā aizskartajai mantas īpašniecei /pers. H/ iespēju īstenot Kriminālprocesa likuma 111.[1] pantā un 455.panta pirmajā daļā paredzētās tiesības piedalīties lietas iztiesāšanā. /pers. H/ pirmās instances tiesā liecināja, ka /pers. C/ aizturēšanas dienā iedevusi viņam 3000 latu automašīnas rezerves daļu iegādei, un vairākkārt vērsusies policijā, lai atgūtu savu

naudu, taču saņēmusi atteikumu. Savu apliecinājumu par naudas piederību /pers. H/ nav atsaukusi.

[10.7] Apelācijas instances tiesa nav izvērtējusi faktus, kas liecina par interešu konfliktu starp apsūdzēto /pers. C/ un izmeklēšanas darbību veicēju /pers. G/.

Pamatojoties uz /pers. G/ ziņojumu, tika uzsākts kriminālprocess pēc Krimināllikuma 221.panta otrās daļas par /pers. B/ un /pers. J/ iespējamo noziedzīgo darbību. /pers. J/ sakaru līdzekļu kontroles rezultātus /pers. G/ ir iznīcinājis, norādot, ka tie nesatur lietai nozīmīgu informāciju. Savukārt fakts, ka /pers. J/ sakaru līdzekļu kontroles laikā iegūtā informācija nav attiecināma uz izskatāmo kriminālprocesu, liecina par to, ka /pers. G/ visticamāk savā ziņojumā ir iekļāvis apzināti nepatiesu informāciju, lai saņemtu izmeklēšanas tiesneša atļauju speciālo izmeklēšanas darbību veikšanai. Turklāt ierosinājumam par speciālo izmeklēšanas darbību veikšanu /pers. G/ pievienojis tikai lēmumu par kriminālprocesa uzsākšanu, bet ne visus krimināllietas vai operatīvās lietas materiālus.

Apelācijas instances tiesa nepamatoti atzinusi, ka interešu konflikts nav pastāvējis, atsaucoties uz to, ka kriminallietā nav lēmuma par /pers. G/ atstatīšanos no kriminālprocesuālo darbību veikšanas, jo šāda lēmuma esamība vai neesamība neatbrīvo tiesu no pienākuma pārbaudīt lietā iegūto pierādījumu pieļaujamību, ja to apstrīd apsūdzētā persona.

[10.8] Pirmstiesas kriminālprocesa laikā policijas darbinieki pieļāvuši Kriminālprocesa likuma 20., 62., 63. un 81.panta pārkāpumu, jo, veicot kratīšanu nekustamajā īpašumā /adrese 2/, nav nodrošinājuši /pers. C/ ar aizstāvi, lai gan viņš šādu lūgumu bija pieteicis. Ievērojot to, ka kratīšanas laikā pārkāptas /pers. C/ pamattiesības, atzīstams, ka kratīšana veikta nelikumīgi, līdz ar to kratīšanas protokolā fiksētās ziņas un kratīšanas laikā izņemtie priekšmeti nav izmantojami pierādīšanā. Turklāt tiesa spriedumā nepamatoti atzinusi, ka kratīšanas laikā /pers. C/ bija pienākums izsniegt lēmumā par kratīšanas veikšanu uzrādītos priekšmetus un norādīt uz apstākļiem, kas izslēdz kriminālatbildību. Tādējādi tiesa pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 19.panta otro daļu, kas noteic, ka personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību, nav jāpierāda savs nevainīgums.

Motīvu daļa

[11] Senāts atzīst, ka Zemgales apgabaltiesas 2021.gada 24.februāra spriedums atceļams daļā par aizturētās personas kratīšanas laikā pie /pers. C/ izņemtās naudas 2950 *euro* kā noziedzīgi iegūtas konfiscēšanu. Atceltajā daļā lieta nosūtāma jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā, bet pārējā daļā apelācijas instances tiesas spriedums atstājams negrozīts.

[11.1] Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 89.pants noteic, ka valsts atzīst un aizsargā cilvēka pamattiesības saskaņā ar Satversmi, likumiem un Latvijai saistošiem starptautiskajiem līgumiem. Savukārt Satversmes 92.panta pirmais teikums garantē personai tiesības taisnīgā tiesā aizsargāt tās tiesības un likumiskās intereses.

Satversmes tiesa ir norādījusi, ka tiesību uz taisnīgu tiesu garantijas ir attiecināmas arī uz procesā par noziedzīgi iegūtu mantu uz ar mantu saistītajām personām (*Satversmes tiesas 2017.gada 23.maija sprieduma lietā Nr. 2016-13-01 10. punkts*).

Savukārt no taisnīgas tiesas jēdziena izrietošais pušu līdzvērtīgu iespēju princips noteic, ka lietas izskatīšanas gaitā procesa dalībnieku tiesībām jābūt taisnīgi līdzsvarotām, proti, katram procesa dalībniekam jābūt nodrošinātām adekvātām iespējām izmantot procesuālos līdzekļus un neviens procesa dalībnieks nedrīkst tikt nepamatoti nostādīts nelabvēlīgākā situācijā kā citi procesa dalībnieki (*Satversmes tiesas 2015.gada 16.aprīļa sprieduma lietā Nr. 2014-13-01 20.1. punkts*).

Arī Senāts jau iepriekš vairākkārt norādījis, ka mantas atzīšanas par noziedzīgi iegūtu un konfiskācijas rezultātā var tikt aizskartas Latvijas Republikas Satversmes 105.pantā noteiktās personas pamattiesības. Šī iemesla dēļ nepieciešams skaidrs un efektīvs mehānisms, kādā persona var pierādīt, ka mantai, kura tiek pakļauta arestam, ir legāla izcelsme. Proti, lai kriminālprocesā aizskartais mantas īpašnieks varētu aizstāvēt savas tiesības uz īpašumu, pārsūdzēt nolēmumus, tai skaitā iesniegt apelācijas un kasācijas sūdzības attiecībā uz mantu, kas atzīta par noziedzīgi iegūtu, viņam ir jābūt tiesībām aktīvi iesaistīties kriminālprocesā, piedaloties tiesas sēdēs, izsakot savu viedokli, iesniedzot pierādījumus u. tml (*Senāta 2019.gada 11.jūnija lēmuma lietā Nr. SKK-294/2019 (ECLI:LV:AT:2019:0611.11519010516.3.L) 6.3.punkts, Senāta 2020.gada 30.oktobra lēmuma lietā Nr. SKK-59/2020 (ECLI:LV:AT:2020:1030.3870001003.3.L) 29.2.punkts*).

Par nepieciešamību nodrošināt efektīvu mehānismu savu tiesību uz īpašumu aizsardzībai norādīts arī vairākos starptautiskajos dokumentos, tajā skaitā Eiropas Parlamenta un Padomes 2014.gada 3.aprīļa direktīvā 2014/42/ES par nozieguma rīku un noziedzīgi iegūtu līdzekļu iesaldēšanu un konfiskāciju Eiropas Savienībā. Šīs direktīvas preambulas 33.punkts noteic, ka direktīva būtiski ietekmē personu tiesības – ne tikai aizdomās turēto vai apsūdzēto personu, bet arī tādu trešo personu tiesības, kurām netiek piemērota kriminālvajāšana. Tādēļ ir jāparedz konkrēti aizsardzības pasākumi un tiesiskās aizsardzības līdzekļi, lai šīs direktīvas īstenošanas gaitā nodrošinātu šo personu pamattiesību saglabāšanu. Tas ietver to trešo personu tiesības tikt uzklausītām, kas apgalvo, ka ir attiecīgā īpašuma īpašnieki, vai kas apgalvo, ka tām ir cita veida īpašuma tiesības. Šīs direktīvas 8.panta pirmā daļa noteic, ka dalībvalsts veic nepieciešamos pasākumus ar mērķi nodrošināt tām personām, kuras skar mantas konfiskācija, tiesības uz efektīviem aizsardzības līdzekļiem un taisnīgu tiesu, lai saglabātu šo personu tiesības. Savukārt šā panta devītā daļa noteic, ka arī trešās personas, kurām procesā piemēro konfiskāciju, ir tiesīgas pretendēt uz īpašuma tiesībām vai citām ar īpašumu saistītām tiesībām.

Eiropas Cilvēktiesību tiesas praksē ir atzīts, ka tiesvedība, kas nav saistīta ar kriminālsoda piemērošanu vai notiesāšanu (arī tiesvedība par noziedzīgi iegūtas mantas konfiskāciju), neattiecas uz „apsūdzības pamatotību krimināllietā" Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk – Konvencija) 6.panta pirmās daļas izpratnē. Tomēr procesa par noziedzīgi iegūtu mantu rezultātā par noziedzīgi iegūtu atzītās mantas konfiskācija ir uzskatāma par īpašuma izmantošanas „kontrolēšanu" Konvencijas Pirmā protokola 1.panta izpratnē, un tādējādi arī ar to saistītā tiesvedība attiecas uz personas civilo tiesību un pienākumu noteikšanu Konvencijas 6.panta pirmās daļas izpratnē (*Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2005.gada 24.marta sprieduma lietā „Frizen v. Russia", iesnieguma Nr. 58254/00, 33.punkts, 2005.gada 9.jūnija sprieduma lietā „Baklanov v. Russia", iesnieguma Nr. 68443/01, 39.punkts, 2010.gada 4.oktobra sprieduma lietā „Denisova and Moiseyva v. Russia", iesnieguma Nr. 16903/03, 55.-56., 58.punkts, 2010.gada 21.augusta sprieduma lietā „Jokela v. Finland", iesnieguma Nr. 28856/95, 45.punkts, 2015.gada 12.maija sprieduma lietā „Gogitidze and Others v. Georgia", iesnieguma Nr. 36862/05, 121.punkts).*

Tā kā procesā par noziedzīgi iegūtu mantu tiek lemts par Kriminālprocesa likuma 628.pantā minēto ar mantu saistīto personu īpašuma tiesībām, šādā procesā pēc būtības tiek lemti jautājumi, kas skar personu civilās tiesības un pienākumus Konvencijas 6.panta pirmās daļas izpratnē. Tādējādi Konvencijas 6.panta pirmās daļas garantijas kopsakarā ar Satversmes 92.panta pirmā teikuma garantijām uz šo procesu ir attiecināmas pilnā mērā (*Satversmes tiesas 2017.gada 23.maija sprieduma lietā Nr. 2016-13-01 10.punkts*).

[11.2] No lietas materiāliem izriet, ka 2013.gada 20.martā, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 264.panta pirmās daļas 1.punktu, aizturēts /pers. C/ un aizturētās personas kratīšanas laikā pie viņa atrasta nauda 2950 lati. Šai naudai nav uzlikts arests, bet tā iekļauta lietisko pierādījumu un dokumentu sarakstā.

2013.gada 29.aprīlī /pers. H/ vērsusies policijā ar iesniegumu, kurā norādījusi, ka aizturēšanas laikā pie /pers. C/ izņemtā nauda 3000 lati pieder viņai, un lūgusi šo naudu atdot. Pamatojot savu lūgumu, /pers. H/ norādījusi, ka naudu 3000 latus bija nodevusi /pers. C/ noteiktam mērķim – savas automašīnas remontam. Iesniegumam /pers. H/ pievienojusi transportlīdzekļa reģistrācijas apliecības kopiju, divu kvīšu par automašīnai veikto remontu

kopijas un Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – VID) 2013.gada 15.aprīļa izziņas par mantiskā stāvokļa deklarāciju kopiju.

Ar procesa virzītāja 2013.gada 2.maija lēmumu /pers. H/ iesniegums noraidīts, norādot, ka izmeklēšanas gaitā iegūtie pierādījumi ļauj pamatoti uzskatīt, ka pie /pers. C/ izņemtā nauda 2950 lati ir iegūta noziedzīgā kārtā, neatļauti realizējot tabakas izstrādājumus /pers. A/, savukārt /pers. H/ iesniegto dokumentu neapliecinātās kopijas nepierāda šo naudas līdzekļu piederību /pers. H/.

Par šo procesa virzītāja lēmumu /pers. H/ iesniegusi sūdzību uzraugošajam prokuroram.

2013.gada 20.maija atbildē uzraugošais prokurors norādījis, ka sūdzībā izteiktais lūgums par naudas atdošanu ir noraidāms, jo vēl nav izlemts jautājums par to, vai šī nauda tiks atzīta par lietisko pierādījumu vai par noziedzīgi iegūtu mantu, savukārt pēc šo jautājumu izlemšanas tiks izlemts par rīcību ar izņemto naudu.

Par šo uzraugošā prokurora atbildi /pers. H/ iesniegusi sūdzību amatā augstākam prokuroram.

2013.gada 19.jūnija atbildē amatā augstāks prokurors norādījis, ka procesa virzītāja un uzraugošā prokurora lēmumu atcelšanai nav pamata, jo lietā nav iegūti pierādījumi par /pers. C/ kratīšanas laikā izņemtās naudas piederību /pers. H/.

Nopratināta pirmstiesas kriminālprocesa laikā kā lieciniece 2013.gada 29.jūlijā, /pers. H/ apstiprināja, ka aizturētās personas kratīšanas laikā pie /pers. C/ izņemtā nauda 3000 lati pieder viņai. 2012.gada 1.jūnija veikusi skaidras naudas līdzekļu uzkrājumu deklarāciju VID Ventspils nodaļā, uzrādot nedaudz vairāk kā 10 000 latu un 2000 *euro*, un daļu šīs naudas 3000 latu apmērā aizturēšanas dienas rītā nodevusi /pers. C/ savas automašīnas remontam.

Nopratināts papildus kā aizdomās turētais 2014.gada 20.oktobrī, /pers. C/ lūdzis aizturētās personas kratīšanas laikā pie viņa izņemto naudu 3000 latus atdot tās īpašniecei /pers. H/.

Ar procesa virzītāja 2014.gada 23.oktobra lēmumu /pers. C/ lūgums noraidīts, norādot, ka izmeklēšanas gaitā iegūtie pierādījumi ļauj pamatoti uzskatīt, ka pie /pers. C/ izņemtā nauda 2950 lati ir iegūta noziedzīgā kārtā, neatļauti realizējot tabakas izstrādājumus /pers. A/, un lietā nav iegūti pierādījumi par šīs naudas piederību /pers. H/.

Par šo procesa virzītāja lēmumu /pers. C/ iesniedzis sūdzību uzraugošajam prokuroram.

2014.gada 19.novembrī sniegtajā atbildē uzraugošais prokurors norādījis, ka sūdzībā izteiktais lūgums ir noraidāms, jo kriminālprocesā izņemtajai naudai 2950 latiem ir piešķirts lietiskā pierādījuma statuss, turklāt, ievērojot to, ka kriminālprocesā iegūtās ziņas ļauj uzskatīt, ka šī nauda ir iegūta noziedzīgā kārtā, tās atdošana īpašniekam vai likumīgajam valdītājam kaitētu turpmākajam kriminālprocesam.

Nopratināta pirmās instances tiesā kā lieciniece, /pers. H/ atkārtoti apstiprināja, ka aizturētās personas kratīšanas laikā pie /pers. C/ izņemtā nauda 3000 latu pieder viņai. Šo naudu no VID Ventspils nodaļā deklarētajiem skaidras naudas uzkrājumiem aizturēšanas dienas rītā izsniegusi /pers. C/ savas automašīnas remontam.

Pirmās instances tiesa nolēmusi aizturētās personas kratīšanas laikā pie /pers. C/ izņemto naudu 2950 latus konfiscēt kā noziedzīgi iegūtu. Tiesa atzinusi, ka liecinieces /pers. H/ liecības nav patiesas, jo no lietas materiāliem izriet, ka nauda 3000 lati ievērojami pārsniedza remontējamās automašīnas vērtību, turklāt /pers. H/ liecību nepatiesumu netieši apstiprina fakts, ka pie /pers. C/ izņemtās naudas zīmes bija satītas rullī un pārvilktas ar kancelejas gumiju. Tiesa norādījusi, ka tai nav šaubu, ka šo naudu pēc cigarešu nelikumīgas realizēšanas /pers. C/ nodevis /pers. A/, savukārt /pers. H/ sniegusi nepatiesas liecības nolūkā paturēt noziedzīgi iegūto naudu savām vajadzībām.

Apelācijas instances tiesa, atceļot pirmās instances tiesas spriedumu pilnībā un taisot lietā jaunu notiesājošu spriedumu, atzinusi, ka aizturētās personas kratīšanas laikā pie /pers. C/ izņemtā nauda 2950 lati ir konfiscējama kā noziedzīgi iegūta, un, pamatojot šo atzinumu, atkārtojusi pirmās instances tiesas spriedumā norādītos argumentus.

[11.3] Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa, nosakot lietas iztiesāšanu, nav lēmusi par /pers. H/, kura jau pirmstiesas procesa pieteikusi īpašumtiesības uz aizturētās personas kratīšanas laikā pie /pers. C/ izņemto naudu, aicināšanu un uzklausīšanu tiesas sēdē, nodrošinot viņai iespēju īstenot Kriminālprocesa likuma 111.[1] pantā un 455.panta pirmajā daļā paredzētās tiesības. Tādējādi apelācijas instances tiesa nav ievērojusi arī Eiropas Cilvēktiesību tiesas, Satversmes tiesas un Senāta nolēmumos izteiktās atziņas par nepieciešamību nodrošināt aizskartās mantas īpašniekam iespēju efektīvi aizstāvēt savas īpašumtiesības.

Lai arī izskatāmajā lietā procesuālās darbības laikā izņemtajai naudai nav uzlikts arests, bet tā iekļauta lietisko pierādījumu un dokumentu sarakstā, Senāts atzīst, ka aizskartā mantas īpašnieka statuss attiecināms arī uz šo gadījumu, jo personas iespēja īstenot savas tiesības attiecībā uz mantu faktiski tika ierobežota.

Apelācijas instances tiesas pieļautie Kriminālprocesa likuma 111.[1] panta un 455.panta pirmās daļas pārkāpumi atzīstami par Kriminālprocesa likuma būtiskiem pārkāpumiem šā likuma 575.panta trešās daļas izpratnē, kas noveduši pie nelikumīga nolēmuma daļā par naudas līdzekļu 2950 latu apmērā kā noziedzīgi iegūtas mantas konfiscēšanu.

[12] Senāts atzīst, ka pārējā daļā apelācijas instances tiesas spriedums atstājams negrozīts, bet apsūdzētā /pers. A/, apsūdzētā /pers. B/ aizstāvja R. Mediņa un apsūdzētā /pers. C/ kasācijas sūdzības noraidāmas.

[12.1] Apelācijas instances tiesa atcēlusi pirmās instances tiesas notiesājošo spriedumu un taisījusi lietā jaunu notiesājošu spriedumu. Pamatojoties uz lietas izmeklēšanas laikā iegūtajiem pierādījumiem, tai skaitā liecinieku /pers. E/, /pers. D/, /pers. G/, /pers. I/, /pers. K/, /pers. L/ un /pers. M/ liecībām, kā arī krimināllietas materiālos apkopotajiem rakstveida pierādījumiem un citiem dokumentiem, kas attiecas uz pierādīšanas priekšmetu, apelācijas instances tiesa konstatējusi apsūdzētā /pers. A/ darbībās visas nepieciešamās un obligātās Krimināllikuma 221.panta pirmajā daļā un 221.[2] panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu sastāva pazīmes, apsūdzētā /pers. B/ darbībās – visas nepieciešamās un obligātās Krimināllikuma 221.panta pirmajā daļā, 20.panta ceturtajā daļā un 221.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu sastāva pazīmes, bet apsūdzētā /pers. C/ darbībās – visas nepieciešamās un obligātās Krimināllikuma 221.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmes. Lietā iegūtos pierādījumus daļā, kurā apelācijas instances tiesas spriedums atstāts negrozīts, tiesa ir izvērtējusi atbilstoši Kriminālprocesa likuma 9.nodaļā izvirzītajām prasībām un atzinusi tos par pieļaujamiem, attiecināmiem, ticamiem un pietiekamiem apsūdzēto vainīguma konstatēšanai. Pamatojoties uz lietā iegūtajiem pierādījumiem, apelācijas instances tiesa atzinusi, ka apsūdzēto vainīgums inkriminēto noziedzīgo nodarījumu izdarīšanā ir pierādīts, un konstatējusi Kriminālprocesa likuma 520.pantā norādīto notiesājoša sprieduma taisīšanas pamatu. Apelācijas instances tiesa argumentēti noraidījusi apsūdzētā /pers. A/ versiju par to, ka viņa vadītajā automašīnā izņemtās cigaretes un garāžā izņemtie alkoholiskie dzērieni pieder viņa sievastēvam /pers. F/, kā arī apsūdzētā /pers. B/ versiju par to, ka viņa vadītajā automašīnā izņemtās cigaretes aizturēšanas dienā atradis mežā un vedis nodot policijas darbiniekiem.

Senāts norāda, ka pierādījumu ticamības jēdziens un novērtēšanas prasības ir ietvertas Kriminālprocesa likuma 128.pantā, taču izvēle, kuriem pierādījumiem ticēt, bet kuriem ne, ir tās tiesas kompetencē, kas izspriež lietu pēc būtības. Arī jautājums par to, vai lietā esošie pierādījumi ir vai nav pietiekami apsūdzētā vainīguma konstatēšanai, ir būtības jautājums, kas kasācijas kārtībā nav pārbaudāms. Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569.pantam kasācijas instances tiesa lietu pēc būtības neiztiesā, lietas faktiskos apstākļus neskaidro un pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Kriminālprocesa likuma prasību pārkāpumus pierādījumu novērtēšanā, kas varētu būt par pamatu apelācijas instances tiesas sprieduma atcelšanai šajā daļā, Senāts nekonstatē, savukārt apsūdzēto /pers. A/, /pers. C/ un apsūdzētā /pers. B/ aizstāvja subjektīvais viedoklis par lietā iegūto pierādījumu novērtējumu, ja tiesa pierādījumu novērtēšanā nav pieļāvusi Kriminālprocesa likuma būtiskus pārkāpumus, nevar būt par pamatu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanai. Apsūdzēto un aizstāvja kasācijas sūdzībās ietvertās norādes uz Krimināllikuma pārkāpumiem un Kriminālprocesa likuma normu būtiskiem pārkāpumiem daļā, kurā apelācijas instances tiesas spriedums atstāts negrozīts, pēc būtības ir saistītas ar kasācijas sūdzību autoru vēlmi atkārtoti izvērtēt pierādījumus kasācijas instances tiesā un panākt apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569.panta pirmo daļu.

[12.2] Senāts atzīst par nepamatotiem apsūdzētā /pers. A/ kasācijas sūdzībā paustos apgalvojumus, ka viņš nepamatoti atzīts par vainīgu un sodīts pēc Krimināllikuma 221.^{2} panta otrās daļas, jo 2020.gada 26.augusta grozītajā apsūdzībā šis noziedzīgais nodarījums viņam nav inkriminēts.

No lietas materiāliem redzams, ka /pers. A/ tika celta un izsniegta apsūdzība: 1) pēc Krimināllikuma 221.panta pirmās daļas par tabakas izstrādājumu nelikumīgu uzglabāšanu savas dzīvesvietas garāžas telpā 2013.gadā laikā līdz 20.martam, tā rezultātā radot būtisku kaitējumu; 2) pēc Krimināllikuma 221.panta pirmās daļas par tabakas izstrādājumu nelikumīgu uzglabāšanu un pārvadāšanu savā lietošanā esošajā automašīnā 2013.gada 20.martā, tā rezultātā radot būtisku kaitējumu; 3) pēc Krimināllikuma 221.^{2} panta otrās daļas par nelikumīgu alkoholisko dzērienu lielā apmērā glabāšanu.

2020.gada 26.augustā lietas iztiesāšanas laikā apelācijas instances tiesā prokurors, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 462.panta otro daļu, sakarā ar nepieciešamību labot matemātisku kļūdu apsūdzībā pirmajā noziedzīgajā nodarījumā, kas kvalificēts pēc Krimināllikuma 221.panta pirmās daļas, un sakarā ar nepieciešamību izslēgt no apsūdzības otrajā noziedzīgajā nodarījumā, kas kvalificēts pēc Krimināllikuma 221.panta pirmās daļas, norādi par tabakas izstrādājumu nelikumīgu uzglabāšanu, nemainoties šo noziedzīgo nodarījumu kvalifikācijai, grozīja /pers. A/ celto apsūdzību abos noziedzīgajos nodarījumos, kas kvalificēti pēc Krimināllikuma 221.panta pirmās daļas, izsniedzot /pers. A/ apsūdzības grozījumus šajā daļā.

Apsūdzētais /pers. A/ kasācijas sūdzībā norādījis, ka, neizsniedzot viņam atkārtoti apsūdzību arī negrozītajā daļā, proti, pēc Krimināllikuma 221.^{2} panta otrās daļas, prokurors šo noziedzīgo nodarījumu viņam nav inkriminējis.

Senāts atzīst, ka pretēji kasācijas sūdzībā norādītajam apsūdzētajam /pers. A/ bija skaidrs prokurora celtās un uzturētās apsūdzības apjoms un apsūdzētais īstenojis aizstāvību pret šo apsūdzību pilnā apmērā.

No apelācijas instances tiesas sēžu protokoliem un skaņu ierakstiem izriet, ka pēc apsūdzības grozīšanas apelācijas instances tiesa veikusi tiesas izmeklēšanu pilnā apjomā, arī /pers. A/ apsūdzībā pēc Krimināllikuma 221.^{2} panta otrās daļas. No prokurora runas tiesas debatēs redzams, ka prokurors tiesas debašu runā īpaši norādījis, ka no /pers. A/ apsūdzības pēc Krimināllikuma 221.^{2} panta otrās daļas nav atteicies, bet grozījis vienīgi apsūdzību pēc Krimināllikuma 221.panta pirmās daļas. Arī apelācijas instances tiesa procesā iesaistītajām personām, tai skaitā apsūdzētajam /pers. A/ un viņa aizstāvim, izskaidrojusi, ka prokurors no /pers. A/ apsūdzības negrozītajā daļā nav atteicies. Savukārt no apsūdzētā /pers. A/ aizstāvja tiesas debašu runas izriet, ka aizstāvis, lai arī turpinājis apgalvot, ka prokurors no /pers. A/ apsūdzības pēc Krimināllikuma 221.^{2} panta otrās daļas ir atteicies, īstenojis apsūdzētā /pers. A/ aizstāvību pilnā apjomā, lūdzot taisīt lietā attaisnojošu spriedumu, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 519.panta 2.punktu, un norādot, ka /pers. A/ saistība ar izņemtajām cigaretēm un alkoholu nav nedz pierādīta, nedz pamatota.

[12.3] Ar Senāta 2019.gada 5.jūlija lēmumu ziņas par faktiem, kas izskatāmajā kriminālprocesā iegūtas, veicot speciālās izmeklēšanas darbības, atzītas par nepieļaujamām un pierādīšanā neizmantojamām.

No pārsūdzētā tiesas sprieduma izriet, ka apelācijas instances tiesa šīs ziņas apsūdzēto /pers. A/, /pers. B/ un /pers. C/ vainīguma pamatošanā nav izmantojusi.

Senāts atzīst par nepamatotiem apsūdzētā /pers. C/ kasācijas sūdzībā paustos apgalvojumus, ka par nepieļaujamiem atzīstami arī tie apsūdzēto vainīguma pierādījumi, kuru iegūšanas iespējamību ir noteikušas speciālo izmeklēšanas darbību laikā iegūtās procesuāli defektīvās ziņas, bet kuri paši nav iegūti, pieļaujot procesuālos pārkāpumus.

Senāts jau iepriekš vairākkārt norādījis, ka „saindētā koka augļu" doktrīna, saskaņā ar kuru arī šādi pierādījumi atzīstami par nepieļaujamiem, Latvijā netiek atzīta (*Augstākās tiesas 2015.gada 19.marta lēmums lietā Nr. SKK-17/2015 (11120115906), Senāta 2019.gada 7.novembra lēmums lietā Nr. SKK-325/2019 (ECLI:LV:AT:2019:1107.11087064813.5.L), Senāta 2021.gada 10.maija lēmums lietā Nr. SKK-25/2021 (ECLI:LV:AT:2021:0510.11096061617.10.L)*). Nekādus citus argumentus šo pierādījumu atzīšanai par nepieļaujamiem un pierādīšanā neizmantojamiem apsūdzētais /pers. C/ kasācijas sūdzībā nav norādījis.

[12.4] Senāts atzīst par nepamatotiem apsūdzētā /pers. A/ kasācijas sūdzībā paustos apgalvojumus, ka apelācijas instances tiesa pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 17.pantu un 127.panta trešo daļu.

Kriminālprocesa likuma 17.pantā nostiprināts procesuālo funkciju nodalīšanas princips, savukārt Kriminālprocesa likuma 127.panta trešā daļa noteic, ka operatīvās darbības pasākumos iegūtās ziņas par faktiem, tai skaitā ziņas, kas norāda uz citas personas izdarītu noziedzīgu nodarījumu, arī ziņas, kas fiksētas ar tehnisku līdzekļu palīdzību, drīkst izmantot kā pierādījumus tikai tad, ja tās iespējams pārbaudīt šajā likumā noteiktajā kārtībā.

No apelācijas instances tiesas 2019.gada 31.oktobra sēdes protokola un skaņu ieraksta izriet, ka apelācijas instances tiesas sēdē prokurors pretēji apsūdzēto /pers. A/ un /pers. C/ kasācijas sūdzībā norādītajam, atsaucoties uz policijas darbinieka /pers. G/ liecībām, lūdzis apelācijas instances tiesu pārliecināties, vai pastāv operatīvās pārbaudes lieta, un iepazīties ar tās materiāliem. Tas fakts, ka prokurors, pamatojot pieteikto lūgumu, vienu reizi operatīvās pārbaudes lietu kļūdaini nosaucis par operatīvās izstrādes lietu, nevar būt par pietiekamu pamatu, lai secinātu, ka tiesa iepazinusies ar citu operatīvo lietu, nekā to lūdzis prokurors, un konstatētu procesuālo funkciju nodalīšanas principa pārkāpumu.

Kriminālprocesa likuma 500.panta sestā daļa noteic: ja krimināllietā kā pierādījumu izmanto operatīvās darbības pasākumos iegūtās ziņas, tikai tiesa pēc prokurora, cietušā, apsūdzētā vai viņa aizstāvja motivēta lūguma drīkst iepazīties ar tiem operatīvās darbības materiāliem, kuri nav pievienoti krimināllietai, un kuri attiecas uz pierādīšanas priekšmetu, lietas materiālos un nolēmumā norādot, ka šie materiāli ir izvērtēti.

Arī Eiropas Cilvēktiesību tiesa ir norādījusi, ka tiesības uz taisnīgu tiesu netiek pārkāptas, ja lietas materiāliem netiek pievienoti operatīvās izstrādes materiāli, ja vien tiesa ar tiem ir iepazinusies un izvērtējusi, kādēļ uzsākta operatīvā pārbaude, kādēļ apsūdzētais ņemts operatīvajā uzskaitē un kādēļ akceptētas operatīvās darbības (*Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2013.gada 8.janvāra spriedums lietā „Baltiņš v. Latvia", iesnieguma Nr. 25282/07, 2008.gada 5.februāra spriedums lietā „Ramanauskas v. Lithuania", iesnieguma Nr. 74420/01, 2012.gada 2.oktobra spriedums lietā „Veslov and Others v Russia", iesnieguma Nr. 23200/10, Nr. 24009/07, Nr. 556/10, 2008.gada 1.jūlija spriedums lietā „Malininas v. Lithuania", iesnieguma Nr. 10071/04, 2010.gada 4.novembra spriedums lietā „Bannikova v. Russia", iesnieguma Nr. 18757/06*).

Apelācijas instances tiesa atbilstoši Kriminālprocesa likuma 500.panta sestās daļas nosacījumiem spriedumā apliecinājusi, ka ir iepazinusies ar 2013.gada 15.janvārī uzsākto operatīvās pārbaudes lietu, un norādījusi, ka operatīvās pārbaudes lieta uzsākta un turpināta, ievērojot Operatīvās darbības likuma prasības. Tiesa secinājusi, ka noziedzīgie nodarījumi izdarīti bez policijas iejaukšanās, policijas darbinieki rīkojušies tiesiski un pamatoti nolūkā pārbaudīt saņemto operatīvo informāciju un noskaidrot vēl citas noziedzīgajos nodarījumos iesaistītās personas. Tiesa norādījusi, ka operatīvās pārbaudes lietā esošās ziņas atbilst policijas darbinieku liecinātajam pirmās instances tiesas sēdē.

Tādējādi apelācijas instances tiesa ir nodrošinājusi operatīvās darbības pasākumu rezultātā iegūtās informācijas pārbaudi.

Ievērojot to, ka apelācijas instances tiesa ir iepazinusies ar operatīvās pārbaudes lietas materiāliem un pārliecinājusies par veikto operatīvās darbības pasākumu tiesiskumu un pamatotību, tas apstāklis, ka lietas materiāliem nav pievienota Kriminālprocesa likuma 127.panta ceturtajā daļā norādītā uzziņa par to, kura iestāde, kad un uz kādu laika periodu akceptējusi operatīvās darbības pasākumu veikšanu, nevar būt par pamatu, lai liegtu operatīvās darbības pasākumos iegūto ziņu par faktiem izmantošanu pierādīšanā.

Senāts atzīst, ka apsūdzēto /pers. A/ un /pers. C/ kasācijas sūdzību argumenti šajā daļā saistīti ar apsūdzēto atšķirīgo viedokli par operatīvās darbības pasākumos iegūto ziņu izmantošanu pierādīšanā un faktiski vērsti uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas sprieduma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Krimināllikuma 569.pantu.

[12.5] Apelācijas instances tiesa argumentēti norādījusi, ka no eksperta atzinuma par to, ka uz polimēra maisiem ir personas identifikācijai derīgas pirkstu pēdas, bet tās nav atstājis /pers. C/, nav iespējams viennozīmīgi secināt, ka apsūdzētais /pers. C/ nav izdarījis inkriminēto noziedzīgo nodarījumu, un atzinumus par apsūdzētā /pers. C/ vainīgumu pamatoti izdarījusi, izvērtējot visus lietā iegūtos pierādījumus to kopumā un savstarpējā sakarībā, tai skaitā liecinieka /pers. E/ liecības pirmās instances tiesā par to, ka viņš notikuma vietā redzējis apsūdzēto /pers. C/ pārcilājam maisus.

Pirmās instances tiesas 2016.gada 3.februāra sēdē tika pārbaudītas arī liecinieka /pers. E/ pirmstiesas kriminālprocesa laikā sniegtās liecības. No tiesas sēdes protokola un skaņu ieraksta izriet, ka pēc liecību nolasīšanas liecinieks /pers. E/ atkārtoti apstiprinājis, ka operatīvās darbības pasākuma laikā redzējis personas pie automašīnām kaut ko pārkrāmējam, un pamatojis, kāpēc šīs liecības atšķiras no pirmstiesas kriminālprocesa laikā sniegtajām liecībām.

Apelācijas instances tiesa atzinusi, ka tai nav pamata neticēt liecinieka /pers. E/ tiesas sēdē sniegtajām liecībām.

Senāts norāda, ka liecinieku liecību ticamības izvērtēšana ir tās tiesas kompetencē, kas iztiesā lietu pēc būtības.

[12.6] Pretēji apsūdzētā /pers. A/ kasācijas sūdzībā norādītajam apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi liecinieka /pers. E/ liecības par operatīvās darbības pasākuma laikā garāžu masīvā novēroto apsūdzētā /pers. C/ un gaišas automašīnas *VW Passat* vadītāja tikšanos un atzinusi, ka šīs liecības apstiprina apsūdzētā /pers. A/ vainīgumu inkriminētajos noziedzīgajos nodarījumos. Turklāt no lietas materiāliem izriet, ka liecinieks /pers. E/ ne pirmstiesas kriminālprocesa laikā, ne tiesā nav liecinājis, ka automašīna *VW Passat* bija pelēkā krāsā, bet vienmēr norādījis, ka tā bija gaišas krāsas automašīna. Šādas liecinieka liecības nav pretrunā ar apsūdzētā /pers. A/ vadītās automašīnas *VW Passat*, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, apskates protokolā un tam pievienotajā fototabulā fiksētajām ziņām.

[12.7] Senāts atzīst, ka, veicot kratīšanu nekustamajā īpašumā /adrese 2/, nav pieļauti tādi Kriminālprocesa likuma pārkāpumi, kuri varētu būt par pamatu apelācijas instances tiesas sprieduma atcelšanai, tai skaitā nav pieļauti apsūdzētā /pers. C/ kasācijas sūdzībā norādītie tiesību uz aizstāvību pārkāpumi.

No lietas materiāliem redzams, ka /pers. C/, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 264.panta pirmās daļas 1.punktu, aizturēts 2013.gada 20.martā plkst.13.20. Aizturētajam izsniegts izraksts no Kriminālprocesa likuma par aizturētā tiesībām un pienākumiem. Izpildot aizturētā lūgumu, par aizstāvi tika uzaicināta advokāte Anita Kovaļenko, ko apliecina 2013.gada 20.marta orderis Nr. 084139.

Pamatojoties uz izmeklēšanas tiesneša lēmumu, 2013.gada 20.martā laikā no plkst.17.45 līdz plkst.18.35, /pers. C/ klātesot, tika veikta kratīšana viņa pastāvīgajā dzīvesvietā /adrese 2/.

Apelācijas instances tiesa argumentēti atzinusi, ka tas fakts, ka kratīšanas laikā nav piedalījusies apsūdzētā /pers. C/ izvēlētā aizstāve, nevar būt par pamatu, lai secinātu, ka apsūdzētajam bija liegtas tiesības uz aizstāvību. No kratīšanas protokola izriet, ka apsūdzētais /pers. C/ parakstījis šo protokolu bez jebkādām atrunām un uz savu tiesību pārkāpumiem kratīšanas laikā, tai skaitā tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, nav norādījis. Arī visā turpmākajā procesa gaitā /pers. C/ nekādas sūdzības par kratīšanas laikā pieļautajiem tiesību pārkāpumiem nav izteicis. Turklāt kratīšanas rezultātus pēc būtības apsūdzētais /pers. C/ nav apstrīdējis.

Savukārt apsūdzētā /pers. C/ kasācijas sūdzībā paustie apgalvojumi, ka apelācijas instances tiesa pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 19.panta otro daļu, jo atzinusi, ka kratīšanas laikā /pers. C/ bija pienākums izsniegt lēmumā par kratīšanas veikšanu norādītos priekšmetus un norādīt uz apstākļiem, kas izslēdz kriminālatbildību, ir pretrunā ar apelācijas instances tiesas sprieduma saturu. Apelācijas instances tiesa spriedumā vienīgi citējusi Kriminālprocesa likuma 126.panta ceturto daļu, norādot, ka uz apstākļiem, kas izslēdz kriminālatbildību, ir jānorāda personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību. Tiesas atsauci uz šo tiesību normu apsūdzētais /pers. C/ nepamatoti traktējis kā tiesas noteiktu pienākumu apsūdzētajam pierādīt savu nevainīgumu. Šī tiesību norma ir likumā iekļauts izņēmums no pamatnostādnes par pierādīšanas pienākumu, ar kuru t.s. jautājuma ierosināšanas pienākums tiek pārnests uz personu, kurai ir tiesības uz aizstāvību. Šajā gadījumā personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību, nav pienākuma galīgi pierādīt savu alibi vai kriminālatbildību izslēdzošu apstākļu esamību, bet tai ir pienākums uz šiem apstākļiem norādīt, kā arī sniegt norādes par tos apliecinošu pārbaudāmu informāciju (*skat. Kriminālprocesa likuma komentāri. A daļa. Zinātniska monogrāfija prof. Kristīnes Stradas-Rozenbergas zinātniskā redakcijā. Rīga: Latvijas Vēstnesis, 2019, 428.–429.lpp.*).

Kriminālprocesa likuma 182.panta otrā daļa noteic, ka, uzsākot kratīšanu izmeklēšanas darbības veicējs izsniedz personai, pie kuras notiek kratīšana, lēmuma par kratīšanu kopiju. Šī persona par to parakstās. Tad izmeklēšanas darbības veicējs uzaicina to labprātīgi izsniegt meklējamo objektu.

Pretēji apsūdzētā /pers. C/ kasācijas sūdzībā norādītajam apelācijas instances tiesa spriedumā nav atzinusi, ka /pers. C/ kratīšanas laikā bija pienākums izsniegt lēmumā par kratīšanas veikšanu norādītos priekšmetus. Atspēkojot apsūdzētā /pers. C/ iebildumus par to, ka viņš /adrese 2/ nedzīvo, apelācijas instances tiesa norādījusi, ka, uzaicināts labprātīgi izsniegt tabakas izstrādājumus un alkoholu, /pers. C/ nekādus iebildumus pret to, ka vieta, kurā tiek veikta kratīšana, ir viņa dzīvesvieta, nav izteicis un savu atrašanos šajā dzīvesvietā nav izskaidrojis.

[12.8] Senāts atzīst par nepamatotiem apsūdzētā /pers. C/ kasācijas sūdzībā norādītos apgalvojumus, ka policijas darbinieks /pers. G/ veicis kriminālprocesu interešu konflikta apstākļos.

Kriminālprocesa likuma 50.panta pirmā daļa noteic, ka amatpersona nedrīkst uzņemties pilnvaras veikt kriminālprocesu, ja tādējādi šī persona nonāktu interešu konfliktā, proti, ja tās personiskās intereses gan tieši, gan netieši nesakrīt ar kriminālprocesa mērķi vai pastāv apstākļi, kas kriminālprocesā iesaistītajai personai pamatoti dod iemeslu pieļaut šādu ieinteresētību.

Kriminālprocesa likuma 51.pantā reglamentēti neapstrīdamie interešu konflikta apstākļi, proti, bez jebkādas papildu apstākļu noskaidrošanas tiek atzīta interešu konflikta pastāvēšana, ja amatpersona, kura veic kriminālprocesu: 1) ir radniecības attiecībās līdz trešajai pakāpei, svainībā līdz otrajai pakāpei vai sastāv laulībā ar personu, kura īsteno aizstāvību, vai ar cietušo vai viņa pārstāvi; 2) pati, tās laulātais, bērni vai vecāki saņem ienākumus no personas, kura īsteno aizstāvību, vai no cietušā vai viņa pārstāvja; 3) ir saistīta ar kopīgu saimniecību ar personu, kura īsteno aizstāvību, vai ar cietušo vai viņa pārstāvi; 4) atrodas nepārprotamā personiskā konfliktā ar personu, kura īsteno aizstāvību, vai ar cietušo vai viņa pārstāvi; 5) šajā procesā ir liecinieks, cietušais vai viņa pārstāvis vai persona, kura īsteno aizstāvību vai ir veikusi aizstāvību vai cietušā pārstāvību.

Kriminālprocesa likuma 52.pantā noteikti interešu konflikta apstākļi atsevišķām kriminālprocesā iesaistītajām personām.

Senāts nekonstatē Kriminālprocesa likuma 50.panta pirmajā daļā, 51., 52.pantā norādītos apstākļus, kas liegtu policijas darbiniekam /pers. G/ veikt kriminālprocesu izskatāmajā lietā, uz šādiem apstākļiem savā kasācijas sūdzībā nav norādījis arī apsūdzētais /pers. C/. Apsūdzētā /pers. C/ kasācijas sūdzībā ietvertās norādes par policijas darbinieka /pers. G/ interešu konfliktu pamatotas ar neargumentētu pieņēmumu, ka /pers. G/, visticamāk,

savā ziņojumā ir iekļāvis apzināti nepatiesu informāciju, lai saņemtu izmeklēšanas tiesneša atļauju speciālo izmeklēšanas darbību veikšanai. Turklāt no lietas materiāliem redzams, ka ar ierosinājumu par speciālās izmeklēšanas darbības – sakaru līdzekļu kontroles – veikšanu pie izmeklēšanas tiesneša vērsies procesa virzītājs /pers. I/. Savukārt no izmeklēšanas tiesneša lēmumiem par speciālās izmeklēšanas darbības – sakaru līdzekļu kontroles – veikšanu izriet, ka pirms lēmuma pieņemšanas izmeklēšanas tiesnesis ir izvērtējis ne tikai ierosinājumu, bet arī lietas materiālus.

[12.9] Pretēji apsūdzētā /pers. A/ kasācijas sūdzībā norādītajam Senāts nekonstatē apelācijas instances tiesas spriedumā pretrunas starp tiesas sniegtajā pierādītā noziedzīgā nodarījuma aprakstā norādīto valstij nodarītā mantiskā zaudējuma apmēru un sprieduma rezolutīvajā daļā no apsūdzētā /pers. A/ valsts labā piedzītās mantiskā kaitējuma kompensācijas apmēru.

Ar apelācijas instances tiesas sprieduma apsūdzētais /pers. A/ atzīts par vainīgu un sodīts: 1) pēc Krimināllikuma 221.panta pirmās daļas par tabakas izstrādājumu nelikumīgu uzglabāšanu savas dzīvesvietas garāžas telpā 2013.gadā laikā līdz 20.martam, radot būtisku kaitējumu, tai skaitā nodarot mantisko zaudējumu 5670,30 *euro*; 2) pēc Krimināllikuma 221.panta pirmās daļas par tabakas izstrādājumu nelikumīgu uzglabāšanu un pārvadāšanu savā lietošanā esošajā automašīnā 2013.gada 20.martā, radot būtisku kaitējumu, tai skaitā nodarot mantisko zaudējumu 8813,18 *euro*; 3) pēc Krimināllikuma 221.^{2}panta otrās daļas par nelikumīgu alkoholisko dzērienu lielā apmērā glabāšanu, nodarot mantisku zaudējumu 1107,45 *euro*.

Ar apelācijas instances tiesas spriedumu no /pers. A/ valsts labā piedzīta: 1) materiālā kaitējuma kompensācija 6777,75 *euro*, ko veido ar Krimināllikuma 221.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu radītais mantiskais zaudējums 5670,30 *euro* un ar Krimināllikuma 221.^{2}panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu radītais mantiskais zaudējums 1107,45 *euro*; 2) materiālā kaitējuma kompensācija 4406,59 *euro*, ko veido puse no ar Krimināllikuma 221.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu radītā mantiskā zaudējuma 8813,18 *euro*, ievērojot to, ka otra puse piedzīta no apsūdzētā /pers. C/.

[12.10] Senāts konstatē, ka apsūdzētā /pers. A/ kasācijas sūdzībā atkārtotie argumenti par policijas darbinieka /pers. D/ rīcību /adrese 1/ un par policijas darbinieku /pers. D/ un /pers. G/ interešu konfliktu ar apsūdzēto, kā arī apsūdzētā /pers. B/ aizstāvja R. Mediņa un apsūdzētā /pers. C/ kasācijas sūdzībās atkārtotie argumenti par izņemto cigarešu ekspertīzes nepieciešamību, ir izvērtēti Senāta 2019.gada 5.jūlija lēmumā un atkārtotai šo argumentu izvērtēšanai Senātā nav tiesiska pamata.

[12.11] Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesas spriedums tā neatceltajā daļā atbilst Kriminālprocesa likuma 511., 512., 527. un 564.panta prasībām. Iztiesājot lietu šajā daļā, apelācijas instances tiesa nav pieļāvusi Krimināllikuma pārkāpumus vai Kriminālprocesa likuma būtiskus pārkāpumus šā likuma 575.panta trešās daļas izpratnē, kas varētu būt par pamatu apelācijas instances tiesas sprieduma atcelšanai vai grozīšanai.

[13] Kriminālprocesa likuma 588.panta 3.^{1} daļa noteic, ka gadījumā, ja kasācijas instances tiesa pieņem šā likuma 587.panta pirmās daļas 2.punktā paredzēto lēmumu, tā izlemj jautājumu arī par drošības līdzekli.

Senāts konstatē, ka apsūdzētajiem /pers. A/, /pers. B/ un /pers. C/ pirmstiesas kriminālprocesa laikā piemērotie drošības līdzekļi ir atcelti, un atzīst, ka drošības līdzekļa piemērošanai apsūdzētajiem šajā kriminālprocesa stadijā nav tiesiska pamata.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 585. un 587.pantu, tiesa

nolēma:

atcelt Zemgales apgabaltiesas 2021.gada 24.februāra spriedumu daļā par aizturētās personas kratīšanas laikā pie /pers. C/ izņemtās naudas 2950 *euro* kā noziedzīgi iegūtas konfiscēšanu.

Atceltajā daļā lietu nosūtīt jaunai izskatīšanai Zemgales apgabaltiesā.

Pārējā daļā apelācijas instances tiesas spriedumu atstāt negrozītu.

Lēmums nav pārsūdzams.

I. Radzeviča I. Bičkovičs S. Kaija